

Wat ooit begon als 'laten we eens een keer op de Filipijnen kijken' is uitgegroeid tot een tiende jongerenreis naar de Haarlemmermeerse zusterstad Cebu. De voorbereidingen zijn volop gaande.

Haarlemmermeer

Huizen bouwen bij Gawad Kalinga.

De plaatselijke vuilnisbelt.

Hoofd, schouder, knieën, teen...

Avontuurlijke aanpakkers gezocht

Komende zomervakantie (juli 2016) gaat er weer een drieweekse reis richting de Filipijnen en daar worden twaalf jongeren tussen de 16 en 24 jaar woonachtig in en rond de Haarlemmermeer voor gezocht. Voor wat voor types is zo'n reis – die allesbehalve een zon, zee en strandvakantie is – weggelegd? De leiding: „We zoeken aanpakkers, avonturiers, mensen die de handen uit de mouwen willen steken. Een teamplayer, open-minded, iemand die nieuwsgierig is naar andere culturen. Eigenlijk zoeken we gewoon leuke, sociale en flexibele jongeren.” Maar niet gevreesd: wie eigenlijk niet zo heel flexibel van zichzelf is, wordt dat wel. „Op zo'n reis leer je je jezelf kennen. Je leert je vanzelf aanpassen. We zien jongeren veranderen. Prachtig.” Wie zichzelf (of zoon/dochter) herkent in dit profiel en benieuwd is naar meer informatie, is welkom op de informatieavonden op woensdag 28 oktober en 4 november vanaf 19.30 uur in basisschool Bikube (Skagerrak 296, Hoofddorp). Jongeren en ouders zijn welkom. Opgeven is niet nodig, maar mag wel via: mycebu@gmail.com

Bijna klaar voor de tiende reis naar Cebu zijn Stephan, Nanda en Marco.

FOTO UNITED PHOTOS/REMCO VAN DER KRUIS

Tiende jongerenreis naar Cebu

Evelien Engle

Hoofddorp * Bezielende organisatoren Nanda van Dijk (42), Stephan Elst (30) en Marco Schoorl (28) van MyCebu zijn druk doende met de reis die komende zomer gaat plaatsvinden. Als geen ander kunnen zij vertellen waarom jongeren van harte aanbevolen worden mee te gaan. Wellicht niet om drie keer daags rijst te eten en op een dun bamboematje te slapen, wel om een ervaring van onschatbare waarde op te doen. „Ik wil wel een keer mee naar de Filipijnen hoor”, reageerde Nanda tien jaar geleden op het verzoek om de stedenband voor de jongeren te verlevendigen. En daar ging ze. Met dertig jonge honden en nog drie andere avontuurlijke begeleiders zonder een idee wat haar precies te wachten stond, op naar de andere kant van de wereld. „Alles was nieuw. Van de schelpenketting die je omgehangen krijgt bij aankomst op Cebu tot het ein-

deloze geduld bij het wachten op een bus.” Na tien jaar mag de verwondering dan een stuk minder zijn, haar enthousiasme zeker niet. „Het is een virus. Ik steek er veel tijd in, maar krijg er ontzettend veel voor terug. De groep is elk jaar anders en het begeleiden gaat ons steeds beter af.” Voor het vijfde jaar organiseert ze de reis nu met Stephan en Marco. En dat loopt als een geoliede machine. Marco: „Als de emoties bij de jongeren opspelen, kunnen ze bij Nanda terecht. Moet de groep even streng worden toegesproken, dan is Stephan de man. En moet de boel opgevrolijk worden, dan ben ik er.”

De reis is een ware onderdompeling in de Filipijnse cultuur. Zo staat een bezoek aan de plaatselijke vuilnisbelt op het programma waar jongeren met eigen ogen zien hoe hele gezinnen in schamele hutjes onder een indringende stanklucht op de belt wonen. Een bezoek aan het ziekenhuis, school, gemeente, huizenbouwproject en kinderte-

huis zijn slechts een greep uit het programma. Het grootste avontuur is misschien nog wel het meedraaien in een gastgezin. Per tweetal logeren de jongeren in twee of drie verschillende gastgezinnen. Marco: „Het allerleukste is om de eerste ochtend van een jongere te horen: 'Ik had vanochtend rijst' waarop de een na de ander zegt 'ik ook!'. Het begin van drie weken lang drie maal daags rijst.”

Ontmoeting

Lag in de begintijd nog het accent op ontwikkelings samenwerking, ondertussen staat de interactie met de Filipijnse bevolking centraal. „Samen dingen ondernemen met de Filipijnse jongeren, daar gaat het om”, vertelt Marco. In tegenstelling tot de gemeentelijke overdracht van materiaal en kennis richting de zusterstad, gaat het bij de jongerenreis vooral om immateriële zaken. „Door in aanraking met jongeren daar te komen, merk je dat ze voor een deel met dezelf-

de problemen en vragen te maken hebben. Wat houdt de mensen daar bezig? Het gaat om bewustwording en 'open minded' een andere cultuur leren kennen.”

De uitwerking die de reis heeft op zowel de jongeren als de reislustige begeleiders, is onmeetbaar. „Ik kan wel zeggen dat MyCebu heeft bijgedragen aan mijn levenshouding, mijn houding naar anderen. Hoe open, hoe gastvrij ben je? Het materiële telt minder mee. Dat zijn zaken die ik thuis probeer vast te houden”, stelt Nanda. „Ik was altijd vrij verlegen en stil”, blikt Stephan terug naar zijn eerste reis negen jaar geleden. „Maar toen ik in een Filipijns gastgezin was, moest ik wel met de mensen kletsen. Het is een heel veilige omgeving. Iedereen is blij met je komst. Die opgedane ervaringen hebben me veel geholpen.”

'Geliefd kind'

Marco vult aan: „Het klinkt misschien zwaar, maar mij heeft het de

'Samen dingen ondernemen, daar gaat het om'

hoop gegeven dat mensen altijd kunnen veranderen.” Het leven van sommige jongeren neemt bij thuiskomst soms een verrassende wending aan. Van gewekte reislust tot oog voor ontwikkelingshulp. Karin en Geert zijn daar een prachtig voorbeeld van. Geraakt door kindertehuis Batang Pinangga ('geliefd kind') waar misbruikte, mishandelde en verwaarloosde kinderen worden opgenomen, zijn ze een stichting begonnen. „Wij gaan aan succes ten onder”, lacht Nanda. „Tegenwoordig gaan Geert en Karin met een eigen groep vrijwilligers zomers helpen in dit kindertehuis. Wij moeten voor

komend jaar dus op zoek naar een ander tehuis.” Maar projecten genoeg. Vooral na de verwoestende tyfoon Haijan twee jaar terug. „We hebben toen een megakoekjesactie gehouden waarvan het geld naar bijvoorbeeld eerste noodhulpzakketten is gegaan. De wederopbouw is nog steeds gaande. Daar zullen we in ons programma zeker van mee pikken. De tiende reis is geen reden voor de organisatie om er daarna mee te stoppen. Nanda: „Elk jaar wegen we voor onszelf af of we door gaan. We hebben nu wel besloten dat we volgend jaar alleen de Filipijnse jongeren in Nederland ontvangen en dan pas in 2018 weer zelf die kant op gaan, in plaats van elk jaar allebei te doen. Zo lang wij gemotiveerd zijn, gaan we ermee door.” En dat is het drielicht zichtbaar. „Ik had tien jaar geleden nooit kunnen denken dat 'een keer kijken' zou uitlopen op 'veel vaker kijken'.”

Haarlemmermeer

'Het leven daar was niet zoals op tv'

„Een aantal dagen na aankomst in Cebu vertrok ik met de helft van de groep naar het noorden van het eiland. We verbleven in Bogo om mee te kijken en te assisteren bij Gawad Kalinga, een huizenbouwproject. Met mijn buddy overnachtte ik bij een gastgezin die in een van de huizen van Gawad Kalinga woonde. Om te laten zien waar de gezinnen van Gawad Kalinga vandaan kwamen, bezocht ik, met de gastgezinnen, een ander deel van Bogo. Ik herinner mij als de dag van gisteren hoe mijn 'moeder' me bij de hand nam zodra we aankwamen. We zigzagden vliegensvlug door modderige straatjes en over open riolen. Ik keek naar beneden om te zien waar ik mijn voeten neerzette, mijn moeder had haar blik op de horizon. Letterlijk. We stonden stil en ik keek naar de plek waar de hemel overging in het water van de zee. Meer in mijn richting was er wrakhout en vuilnis. Verder niets. Een vinger wees in het niets waar ooit een huis was, een thuis voor haar man (die overleden was) en haar kinderen. Geroerd werd ik vastgeknepen, zachtjes begonnen de tranen over 'moeders' gezicht te rollen. Ik besloot haar de ruimte te geven om te rouwen en draaide mij om.

Overdonderd

Toen pas zag ik waar ik was. Overal waar ik keek was beweging of geluid. Ouders, honden, kinderen. Felgekleurde verpakkingen, metaal, hout, scherven, slippers, emmers. Elk hoekje was een levendig huishouden. Ik liep rustig terug. Mensen riepen mij na, zwaaiden, kinderen kwamen nieuwsgierig kijken en hielden mij vast. Dit was alles wat ik op tv gezien had, maar het was niet zoals op tv. Terug op de hoofdweg stond daar onze misplaatste hagelwitte bus. Ik was mij extreem bewust van mijn te schone kleren, mijn schramloze benen en mijn onwetendheid. Geboren in de sloppen maar opgegroeid in Nederland, had ik geen idee wat sloppen waren. Ik was overdonderd door het besef dat ik hier thuishoorde, dat ik terug zou komen. Ik wist alleen nog niet hoe...

Na drie weken was ik weer thuis. Ik nam een douche en ging slapen. De volgende morgen vroegen mijn ouders hoe het geweest was. Ik vertelde een onsamenhangend verhaal over luttele details. Dat ik op mijn hurken kon plassen, dat cement zwaar spul was, dat ik staand kon slapen. Pas veel later drong echt tot mij door wat ik beleefd had. Ik fungeerde een paar dagen als commentator bij het achtuurjournaal tot het irritante toe. Ik bewaakte de prullenbak en at voor het eerst in achtien jaar die smerige witlof op. Na deze puberale reactie werd ik wat wilder en vertelde verhalen bij de foto's. Eigenlijk kon ik alles niet onder woorden brengen. Dus ik stortte mij op acties, las boeken en ging netwerken. Daar ben ik nooit mee gestopt.”

Maria Baarslag

Maria ging in 2006 mee naar de Filipijnen. Vanwege de jubileumreis komende zomer verzamelt MyCebu herinneringen van jongeren die eerder mee gegaan zijn op de Facebook-pagina 'MyCebu Community'.